"Era un artista absolut i el millor amic"

Des del mas Sopalmo, on viu i treballa, el pintor alcoià Antoni Miró ens parla d'Ovidi Montllor. Ell era l'artista, el cantant, el pallasso. I era l'amic, sobretot, per a molts.

Quina relació us unia amb l'Ovidi?

—L'Ovidi és el millor amic que he tingut, la persona amb qui coincideixes absolutament en tot, amb qui comparteixes ideologia, pensament, alegries i tristeses. Gairebé no calia que ens demanàrem res: coincidíem, senzillament. Era noble, terriblement. I estimava els amics una barbaritat. Em sent molt afortunat d'haver-m'hi pogut comptar. I ell també ho era, d'afortunat, perquè tothom el volia molt.

—Havíeu col·laborat artísticament?

—Ell sempre s'assessorava per veure amb qui podia parlar per a la portada i tot això. Era molt rigorós en tot i li agradava sentir opinions, cercar criteris. Concretament, a més, vaig fer la portada del disc *A Alcoi*, aquella de cartró, que aleshores ja era bastant innovadora. Com que era un disc molt alcoià, molt obrer, vam utilitzar materials humils, populars, per a la capsa. Ell deia, rient, que si no haguera estat per a un disc seu, li haurien donat algun premi de disseny, a la coberta. El cas és que a tots dos ens tenien prou enfilats, així que no només era "culpa" seua...

—També us havia servit de model.

—Sí. Ell venia molt sovint aquí, al mas Sopalmo, i en feia el seu *campament base* per anar a visitar la família a Alcoi, i aquestes coses. De seguida que arribava volia saber-ho tot, posar-se al dia, i em tenia fins a l'alba, xarrant. També hi havia una mena d'intercanvi artístic. De vegades li feia fotos, amb cara de pena, de mala llet, del que fóra. Era molt bon model i, de fet, l'he pintat en unes quantes obres, sobretot en la sèrie *El dòlar*, on hi havia, potser, més violència.

—I ara heu posat imatges als CD recopilatoris.

—Com que hem volgut respectar escrupolosament el que ell havia volgut fer, els discs ja editats conserven les portades originals. Així que, per a la capsa, he seguit un criteri similar. L'Ovidi em va demanar que li fera la portada del *Verí good*, que aleshores estava preparant. En aquell moment jo estava pintant un quadre de grans dimensions: un abocador, el mateix que il·lustra la recopilació. A ell li feia gràcia que en un bric hi escriguera, precisament, "Verí good" i hi anàvem fent broma. Li agadava el quadre, i a mi també, així que ho hem mantingut.

—Heu estat un dels impulsors d'aquesta edició.

—A ell li hauria fet molta il·lusió i, de fet, ja ho havia comentat alguna vegada, perquè la major part dels seus discs estaven exhaurits. Crec que era de justícia, així que després de l'homenatge i tot això, i juntament amb l'Ajuntament d'Alcoi, es va començar a posar fil a l'agulla. Després d'un temps d'estancament, vaig proposar que ho tirara endavant Paco Bodí, que era una persona entesa, i ell ho va posar totalment en marxa. S'ha fet amb el treball i la il·lusió de molta gent.

RAFA GIL

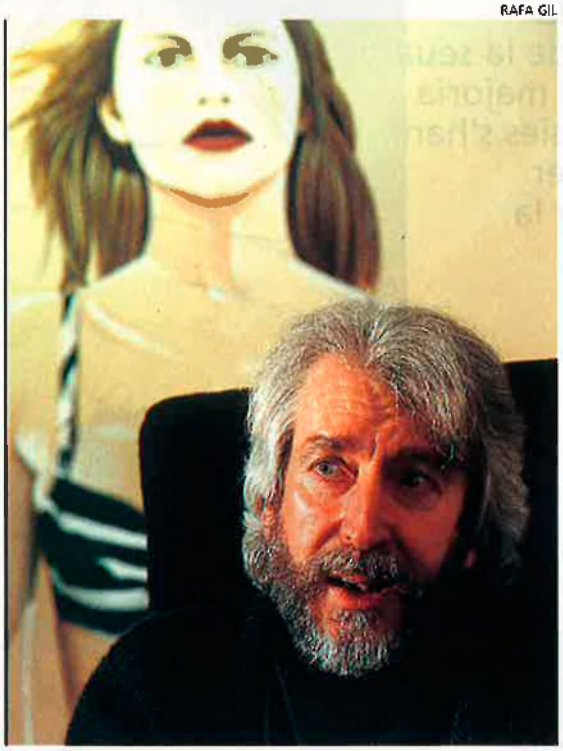

A Antoni Miró se li encenen els ulls quan parla de l'Ovidi. "És el millor recitador que mai no hem tingut i, possiblement, que mai no tindrem."

—Creieu que s'ha reconegut la vàlua de l'Ovidi?

—En quantitat és evident que no, però en intensitat sí que ha tingut reconeixement. Hi ha molta gent que se l'estima moltíssim. Mira, Alcoi mateix, que és un poble on has d'anar amb peus de plom, ell era –i és– apreciat per tothom. Professionalment no ha tingut el reconeixement que mereixia, i això que Ovidi Montllor és el millor recitador que mai no hem tingut i, possiblement, que mai no tindrem. Era un artista absolut. Incòmode, per a molts, perquè mai no va renunciar a tantes coses que d'altres van deixar pel camí. Ell va fer el seu treball, sempre, humilment, amb una autoexigència fora mida i les idees clares.

Núria Cadenas